

statur David multis in locis) venti seu angeli DEI efficiunt, facti in aere sonitu & commotione, ossa campi valde sicca ad ossa accesserint, vnumquodque ad iuncturam suam, & super ea nerui & carnes ascenderint, & extenta fuerit cutis desuper? Ezek. 37. Deinde dictum est, aer seu spiritus à quatuor ventis accelera, & insuffla super interfectos istos, & reuiuiscant, & egressus est spiritus, & reuixerunt. Quid? Nonne cadauer putrescendo in aerem inuisibilem paulatim reducitur? nonne transformari id vsque ad ossa, atque hæc etiam paulatim indies diminui obseruamus? Nonne coagulum terre, seu corpus humanum, atque etiam cuiuslibet animalis & plantæ, ignis vulgaris examinatione in fimum primum, tanquam meteoron medium, & tandem in aerem tanquam simplex ipsorum meteororum, seu imperfecte mixtorum, initium seu terminum, à quo recesserunt, reuerti videmus? Vera Chimia periti agnouerunt, nullam esse completam rei dissolutionem, nisi sit per reductionem illius in primam suam materiam, quam dixere Aquam, minime manus madefacientem; Audiuimus philosophiæ veræ sectatores dicentes, aerem esse mare magnum philosophicum, mysteria infinita comprehendens, in quo vnda seu fluctus flatibus DEI variis, secundum voluntatem diuinam, exagitantur, & in Daniele propheta scriptum est cap. 7. *Ecce quatuor venti cæli pugnabant in mari magno*, Et hoc est mare illud magnum, in quod infinita introierunt flumina, videlicet influxus caelestes, de quo sic loquitur Philosophus. *O cælum nostrum! O aqua nostra! O Mercurius noster! O sal nitri nostrum in mari mundi versans! O Vegetabile nostrum! O Sulphur nostrum fixum & volatile! Aqua non madefaciens manum, sine qua nemo viuere potest &c.* Et quidem Mercurium recte adpellauit aerem Philosophorum, quoniam secundum cuiuslibet planetæ influxus, aut venti inspirantis naturam, videtur & suam naturam alterare. Nonne etiam pro huius rei confirmatione videmus, ipsam Argentum viuum vulgare (quod & ob hanc causam Alchimistæ vulgares Mercurium dixerunt) cum quolibet cæterorum metallorum fusibilem iunctum seu Amalgamatum naturam suam conuertere in naturam metalli cum quo iungitur, ad instar Mercurii cælestis, qui conuertibilis est in naturam cuiuslibet planetæ cui applicatur. Et tamen hoc argentum viuum est nihil aliud, quam merus aer, in aquam visibilem, ponderosam, mediante frigore commutatus, quemadmodum per effectum indicatur, nam ignis violentia euanescit, & in aerem, à quo primordialiter est ortum, transmutatur; at vero, quod hic aer ita in aquam condensatus, sit terra in potentia, inde probatur, quoniam Chimie industria in terram, per se, & sine ope alterius, precipitatum esse obseruauimus. Atque iterum sapientes ex argenti viui centro ignem viuum exiliisse animaduertent: quibus indicatur, quod aer in nubem Mercurialem ita redactus, naturam cuiuslibet venti & per consequens cuiuslibet elementi in se habet. Nam & hoc idem in nube ex aere in ipsius gremio seu vtero formata cernimus, in qua ignem, aquam, terram, atque fimum seu ventum esse docet experientia, vnde dicit philosophus, Considera obsecro simplicem nubis aquam. Equis vnquam crederet, illam in se continere omnia, quæ mundus habet, lapides duros, silia, aerem, terram, ignem, & tamen simplex per se apparet aqua. Experientia etiam à nobis expertum est, quod aeris in magno vitro rotundo inclusi, & igne sigillati portio, si soli caelesti vel calori lento exponatur, in aquam conuertetur; ratio vero est, quoniam caloris natura est, aerem antea frigiditate mediocri imbutum subtiliare: Sed quia aer subtiliatus latiore pro sua existentia dilatata requirit locum, ergo necesse est, vel vt frangatur vitrum, vel vt tantum aeris in aquam condensetur, quantum excedit aeris locati atque iam subtiliati dimensio locum, si esset totus subtiliatus, quod quidem in instrumento nostro experimentaliter perspicue declaratur. Sequitur ergo, quod eadem aqua, quæ antea erat aer, caloris absentia & frigoris presentia in aerem iterum recedat, ne vacuum succederet, quoniam fignus suam in spissitudine requirit portionem, non aliter, quam calor in tenuitate suam. Quibus apte declaratur aerem (qui nihil aliud est quam aqua subtilis) in grossam aquam visibilis & densæ dispositionem facillime conuerti posse. At quoniam certum est, quod omnis res visibilis sit prius à re inuisibili, iuxta illud D. Pauli superius allegatum: videlicet, *quod per fidem semper ita actum sit cum mundo per verbū Dei, vt ex iis qua videri non poterant, fierent ea quæ possunt videri, Heb. 11.* ideo pro axioma infallibili est habendum, aquam visibilem ab aere, seu aqua, aut spiritu inuisibili, factam fuisse primordialiter, vnde cum dictum esset, *quod spiritus Domini ferebatur super aquas* innuere voluit Moyses (vt Augustinus interpretatur) amorem igneum super aquas spirituales, & non visibiles, vnde creata est substantia cæli Empyræi atque illa angelica, quæ est sublimior aeris seu spiritus vniuersalis portio. Concludimus ergo, quod grossa à subtilibus primordialiter & à priori fuerint facta, & non è regione: similiter subtilia à grossioribus finali resolutione & à posteriori, quod etiam sacrorum testimonio sic confirmatur. *Quis numerauit cælos in sapientia, & quæ descendunt de cælis, quiescere fecit? cum descenderet puluis in duritiem illam, & glebæ sibi inuicem adhererent? Job. 38. 37.* Quibus indicatur, quod terra prius è cælis descenderit, ab aere scilicet, seu spiritu mundano; quod etiam à lapidis ceraunij seu fulminaris generatione luculenter declaratur. Quid ergo est aer vniuersalis, & qualis consistentiæ? Certe est spiritus intermedius inter tenebras & lucem, ab actione & passione mutua in creationis instante, operante vento, producta, nam creatio typica facta est ad exemplar dispositionis mundi creandi, in idea archetypica, atque hæc dispositio relationem habet ad proprietates personarum in Trinitate Diuina, cum Deitatis vnius in proprietates tres distinctio esset respectu habito ad creationem mundi, nam priusquam